

«Нашитѣ стрѣлковѣ вериги бързо прѣминаха кукурузитѣ; но щомъ като се показаха на откритата мѣстность, бѣха посрѣщнати съ адски огънь. Редута, който приличаше като на нѣкой грамаденъ освѣтенъ транспарантъ, бучеше и свѣткаше отъ всички страни съ огънь и трясъкъ отъ триетажната пушечна стрѣлба. Никога въ живота си азъ не съмъ чувалъ подобна стрѣлба, нейната страшна тряскотня и до сега още звучи въ ушитѣ ми. Не обръщайки внимание на нищо, нашитѣ герои-солдати съ виковетѣ ура! се нахвърлиха на прѣдъ, но като прѣтърпѣха голѣми загуби, принудени бѣха да отсѣпятъ. Слѣдъ като се събраха и устроиха, тѣ веднага подновиха атаката, която не бѣше по-сполучлива отъ първата. Нашитѣ войски се хвърляха на прѣдъ четири пѣти съ виковете ура! но нито веднажъ не можиха да прѣминатъ това проклето плато, това поле на смъртта, върху което напразно бѣше да се търси макаръ и най-малкото закритие, ползувайки се отъ което, нашитѣ храбри солдати би могли да се поспрѣтъ и да си поотпочинатъ макаръ и на минутка. Отъ върха на хълмътъ, който буквално бѣше разоранъ отъ турскитѣ гранати, ние ясно видяхме разгъването на тѣзи величествени и страшни сцени.

«Въ 5 часътъ слѣдъ пладнѣ, т. е. единъ часъ слѣдъ почването на кървавата атака на Гривишкия редутъ, баронъ Криденеръ ме повика и ми каза: «Намѣрете генерала Шильднеръ-Шульднера и му прѣдайте заповѣдта ми, да поддържи Пензенския полкъ съ Архангелогородския».

Първата бригада отъ 5-а пѣхотна дивизия трѣбваше да бжде още въ резервъ; азъ трѣгнахъ къмъ батареитѣ на нашия дѣсенъ флангъ съ надежда да срѣщна тукъ генерала Шильднеръ-Шульднера; но ге-